

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra O.T.

Citation: Andersen, H. C.: "O.T.", i Andersen, H. C.: *O.T.*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 187. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen04val-shoot-idm140137148973456/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2021)

Anvendt udgave: O.T.

»De er uskyldig deri!« sagde *Otto*. »Tro mig, imorgen vil *Eva* være fuldkommen rask igjen! hun selv,« tilføiede han beroligende, »bar sig saa uklogt ad. Jeg varede hende, hun skulde ikke løbe. Hendes egen Frygtsomhed er Skyld i Alt.»

»Nei, nei!« sagde *Sophie*, »min Taabelighed, min Overgivenhed har gjort den hele Ulykke!«

»Nu er det meget bedre!« sagde Kammerjunkeren, der traadte ud af Huset. »Det er ogsaa Satans hvor fin hun er! og er det at løbe for nogle Kalve, noget Ungqvæg! jeg kan ikke lade være endnu at lee, naar jeg tænker derpaa, skjøndt det tog den Ende!«

Nu indtraf *Karlene*, som *Vilhelm* havde sendt med Bærestolen.

Eva troede nok, at hun kunde gaae, naar hun maatte støtte sig paa een af dem. Bedre var det hun blev baaret, meente de.

»Du føler ingen Smerter?« spurgte *Louise*, og kyssede hende søsterligt paa Panden.

»Nei slet ikke!« svarede *Eva*. »Vær ikke vred paa mig, fordi jeg saaledes har forskrækket Eder. Jeg er saa frygtsom, og Tyrene vare tæt ved!«

»Det var, Gud hjælpe mig, kun Kalve!« sagde Kammerjunkeren. »De vilde lege! de løb, fordi de andre løb!«

»Det var en daarlig Spøg af mig!« sagde *Sophie* og greb *Evas* Haand. »Jeg er meget ulykkelig derover!«

»O, nei!« sagde *Eva*, og smilte saa veemodig glad. »Imorgen er jeg vist ganske rask igjen!« hendes Øie syntes at søge Nogen.

Otto forstod disse Blik. »Der er sendt Bud efter Lægen! *Vilhelm* er selv kjørt.»

De vare omtrent midt i Skoven, da Moderen kom dem imøde, hun var ligesaa bleg som *Eva*.

De søgte alle at berolige hende; *Eva* bøiede Hovedet, for at kysse hendes Haand. Kammerjunkeren fortaalte hende Historien, og hun rystede paa Hovedet. »Hvilken uklog, taabelig Spøg!« sagde hun, »der see vi Følgerne!«

Først seent paa Eftermiddagen kom *Vilhelm* og Lægen, denne fandt Patienten uden al Fare, og forordnede, hvad der endnu maatte gjøres. Rolighed og den varme Sommerluft vilde være det Bedste for hende.

»Seer De,« sagde *Otto*, da han mod Aften mødte *Sophie* i Haven! sidag skjulte *Vilhelm* ikke sin Følelse!«